

Tobě

Už si nevzpomínám na okamžik, kdy jsem tě potkala. Paměť mě často zrazovala. Vím, že naše přátelství, vystavené zkoušce mimo čas, zůstává živé dodnes. Vzpomínáš si na ty celé bochníky chleba, co jsem kradla ve skladišti ve Frankfurtu? Hrozně ses o mě bála, protože sis byla mnohem víc vědoma nebezpečí, které jsem podstupovala.

A naše nemotornost, když nás postavili před ohromný tkalcovský stroj v Zillerthalu, z jehož hluku i rychlosti nás až jímala závrať? Je ale pravda, že to bylo za dlouhou dobu jediné místo, kde s námi nezacházeli jako s nepotřebnými čísly.

Tak krásně jsi přednášela básně a měla přitom hluboký zasněný pohled. Zaníceně jsem tě poslouchala; já, ve srovnání s tebou hloupá a nevzdělaná.

Pořád si ještě dokážu vybavit praskavý zvuk vší, které jsme drtily nehty, a cvakání zubů, když jsme mrzly nebo se bály pod ledovou plachtou vojenského stanu v Ravensbrücku. Smrt si tehdy s námi hodně pevně tiskla ruku.

Když jsem ztrácela odvahu, tvůj pohled mě přivolával zpátky k životu. Vzpomínáš si na cestu při hromadném odchodu, na to, jak nám bušila srdce, když jsme opustily konvoj? Měly jsme být tři, a když jsme se znovu shledaly v hustých keřích ostružin, kde jsme čekaly na své osvoboditele, bylo nás nakonec pět. Šest předlouhých dnů bez jídla v lese u Bischofferode. Bála ses tam, abych tě neopustila. Doufala jsi v moje přátelství, ale byla jsi slabá, sužovaná horečkou a svrabem.

Po osvobození jsme se viděly jen málokdy, ale čas pro nás nehraje roli. Nepotřebujeme se jedna druhé omlouvat, vysvětlovat si. Naučily jsme se číst ze sevřených rtů.

Bez tvého přátelství bych nikdy nedokázala vyjádřit tolik emocí, anebo bych v sobě neměla takový život.

Úsměv, pohled... Přinášejí mi radost a naději. To přátelství ve mně přetrvává jako síla a já dál čerpám z téhle živé vody.